

Palček: Pridi! Dobro se me oprimi.

Gašper: Zakaj?

Palček: Zletela bova kar po zraku.

Gašper: Oh, ne!

Palček: Ni časa, hitro! Ali se me dobro držiš?

Gašper: D... d... da... (Veter zaveje, oba odletita v zrak.)

Zastor pade.

Moj bratec.

Naš Boštjanček,
naš zaspanček
ima samo zobčka dva,
sam hoditi pa ne zna.
V sami srajčki,
v beli srajčki,
kakor naši beli zajčki

iz zibelke se smehlja,
»ata«, »mama« lepetá.
Naš Boštjanček,
debelušast kakor žganček,
ljub mi je in mil,
kmalo slepe miške
bo z menož lovil.

Franjo Lovšin.

Gorski mož.

Gorski mož, gorski mož
spletel si je velik koš
in na rame ga dejal,
kaj vse v njega je nabral:
tri fantiče
prave ptiče,
postopače,
premetače,

godrnjavce,
puhloglavce,
se nad njimi je zadril,
vse tri v jazbino zaprl.
Gorski mož, gorski mož
spletel si je velik koš,
glej ga zunaj! — Spet kriči,
pazi, da i tebe ne dobi!

Franjo Lovšin.

